

И ние можемъ

Бай Станьо редакторъ и пжтековцитъ — сътрудници

44. НЕТЪРПЕЛИВЪ

— Слушай, дѣло, искамъ хубава шейничка, искамъ да е бърза, бърза като птичка.
— Хубаво, бѣ Ваньо, но не е ли рано за шейната още?
Вѣрно, че отъ снощи леденъ вѣтръ духа, но ти да не мислишъ, че е вече тукъ твойта баба Зима?
Чакай време има! Колко за шейната, ще ти я направя, щомъ катъ стане време и ще бжде здрава. Хубава шейничка, бърза като птичка!

Александър Геровъ

45. МАЙЧИНА ЛЮБОВЪ

Бѣше къмъ края на есенъта. Въ гората бѣ много приятно. Отъ синьото небе грѣеше слънце. То още прѣскаше животворнитъ лъчи и галѣше всичко живо. Отъ нѣкъде долиташе шуртежа на горско водопадче, сякашъ и то се радваше на чудесното време. Птичкитъ, съживени, скачаха отъ клонъ на клонъ. Драго имъ бѣше.

Една яребица учеше малкитъ си да хвърчатъ. Малкитъ яребички разперваха крилцата си, протягаха шийки и правѣха кръгове. Майка имъ ги гледаше и не можеше да имъ се нарадва.

По едно време сухитъ листа зашумѣха. Чува се стъпки. Това бѣха нераздѣлнитъ другари Стоилко и Миланъ.

— Я, гледай ти! Яребица! — пошушна Стоилко. Добре, че си взехъ стрелата. Сега ще я сваля.

И той се прицели. До тогава яребицата, залисана съ малкитъ си и изпълнена съ радостъ, не ги чу. Но сега се обърна. Тя остана за мигъ неподвижна. Не знаеше, какво да прави.

— Стоилко, погледни я! Виджъ, какъ ти се моли! Какъ отправя умоляющи очи къмъ тебе! — молѣше се Миланъ.

Стоилко си свали ржката. Той остана победенъ отъ кротостта и самообладанието на птичката. Тя бѣ скрила малкитъ яребички подъ крилетъ си и спокойно очакваше смъртта. Той захвърли стрелата.

Двамата другари мълчаливо си отминаха.

Стефанка кап. Арабова, София

46. КЪМЪ РОДНИЯ БРЪГЪ

Плуваше самотна въ синьото море мѣничката лодка, мѣничко перце.

Вѣе се вълнува бѣлия й стягъ лодката си плува къмъ родния брѣгъ.

Владимиръ Михайловски, София

47. ПРИКАЗКАТА НА ПОТОЧЕТО

Една сутринъ, както всѣкога, цвѣята и тревичкитъ се събудиха окжпани въ елмазената сутринна роса. Поточето, що течеше край тѣхъ, весело бѣрѣше и се смѣеше. Тѣ го поздравиха и го подсѣтиха, че имъ бѣше обещало да имъ разкаже приказката на вѣчността. И то почна:

„Едно време имаше четири богини. Тѣ подъ редъ слизаха на земята и даваха всичкитъ си дарове на хората. Първа

слизаше Пролѣтъта. Тя даваше на хората всичкитъ си цвѣта, що криеха руситъ й коси. Преди тя да отиде, изпращаше на земята, своя предвестникъ кокичето. А следъ това, окржжена отъ птички, носеща пълна кошница цвѣта, идваше на земята. Дърветата, щомъ чуеха първитъ чуруликания на славенитъ и лекитъ стъпки на Пролѣтъта, се окичваха съ бѣли нѣжни цвѣтчета. Балканитъ, щомъ усѣтѣха нейния шепотъ чрезъ пролѣтния тихъ вѣтрѣцъ, хвърляха бѣлитъ кожуси и пускаха поточетата и рѣчкитъ да поятъ долините. Небето ставаше лазурно, бѣли облачета плуваха по него като лодки по море и слънцето съ весела и топла усмивка се подаваше отъ небето. Пролѣтъта идваше съ сестра си Марта и братята си Априлъ и Май. А когато ставаше време да си отидатъ въ своитъ дворци, направени отъ нѣжни благоуханни рози, по цѣлъ денъ птичкитъ огласяха простора съ своитъ тѣжни пѣсни и разказваха на дървета и планини, колко добра е Пролѣтъта.

Следъ нея идваше Лѣтото, съ своитъ помощници Юний, Юлий и Августъ, които носѣха голѣми тежки коси. До като лѣтото стоеше на земята, хората жѣнѣха по нивитъ, а по ливадитъ косѣха зелена, сочна трева. Цѣлиятъ просторъ гърмѣше отъ пѣсни и виковете. Чучулигитъ летѣха въ небето и се надпѣваха съ жетваритъ и жетваркитъ по жетвитъ. А следъ това Лѣтото се оттеглише въ палатитъ си, изковани отъ слънчеви лъчи.

После пристигаше Есенъта, носена отъ крилатия вѣтръ. Въ ржцетъ си държеше пълна кошница съ плодове. Следъ нея идваха тъмни облаци и мъгли. Щомъ я съглеждаха птичкитъ, избѣгваха. Гората тѣжно гледаше следъ тѣхъ, и докато се усѣти, тя видѣ, че листата й бѣха пожълѣли. Зълъ вѣтръ свирѣше и се провираше между оголѣлитъ клони на дърветата и брулѣше последнитъ листа. Цвѣтъта клоннали и увѣхнали. А потокето бързо си течеше срѣдъ глухата гора. Балкантъ се уви-ваше въ мъгли. Дъждътъ валѣше. Есенъта идваше съ своитъ помощници Септември, Октомври и Ноември и си отиваше бавно къмъ своитъ дворци. Зимата идваше, придружена отъ своитъ братя Декември, Януари и Февруари. Тя водѣше и помощникитъ си — халища и вихрушки. Студътъ оковаваше цѣлата земя. Децата се плѣзгаха съ шейни по свѣтлия снѣгъ. Полетата, покрити съ бѣли прѣмени, спѣха дълбоко. Страшно бѣше и въ горитъ. Гладни вълци шетаха изъ тѣхъ и по кръстопътища. Въ градове и села Зимата рисувахе по прозорцитъ хубави рисунки, и тѣ често изобразяваха хубави ледни дворци. Небето ставаше оловно сиво. Балкантъ бѣше сжио бѣлъ.

А следъ това идваше Пролѣтъта, пакъ тѣй хубава и весела. После Лѣтото, Есенъта и все така подъ редъ се смѣняха.

И поточето свѣрши приказката си и тръгна надолу да разказва приказката на вѣчността. И съ радостъ си спомена, че все повече и все повече се приближаваше къмъ голѣмата рѣка, съ която ще се слѣе. После ще продължи пѣтя си и ще стигне морето. Това хубаво море. И то си представяше синя, безкрайна равнина, гладка като огледало, а надъ нея се виятъ чайки, които се оглеждаха въ морето и съ крѣсъкъ продължаватъ пѣтя си. Или морето черно, бурно, съ яростни грамадни вълни, които бѣсно се хвърлятъ върху голѣмата скала и се оръщатъ на пѣна и капчици.

И поточето весело скачаше отъ камѣкъ на камѣкъ.

М. Казанджиева, II кл., София

48. МОЯТЪ РОДЕНЪ ЕЗИКЪ

Азъ обичамъ моя роденъ езикъ, защото на него съмъ започналъ да говоря още отъ малкъ.

„Пеленаче съмъ билъ“, казватъ, и мама е пѣла надъ моята люлка хубави, пѣсни, за да ме преспи. Порасналъ съмъ малко и проговорилъ оная сладка дума, звукътъ на която е билъ приспивната пѣсенъ на моето детинство и която цѣлъ свѣтъ повтаря съ приятенъ мелодиченъ тонъ „Мамо!“

Има и други причини за любовта ми къмъ родния езикъ: Той служи да изкажа мойтъ мисли и чувства. Хрумне ли ми нѣкоя мисълъ, родната речъ ми а пристига на помощ: Първо, преди още да я изложа съ думи, материятъ езикъ ще извадя тая мисълъ като художествен-

но произведение въ моето съзнание, когато я изговоря, чувамъ приятна музика, а щомъ я изложа на хартия, виждамъ сякашъ живописенъ пейзажъ.

Ние, българитъ, не всѣкога зачитаме нашия езикъ, често го избѣгваме, започаваме го и срамно го хулимъ, че той билъ грубъ, беденъ. А така ли е въ сжшность? Ние преди всичко не го познаваме, избѣгваме го, естествено е, че ще ни се вижда такъвъ. Но ако го занемаримъ, не ще се и усъвършенствува, както едно желѣзо неупотрѣбявано и захвърлено рждяса и не е лѣскаво; такава ще бжде сждбата и на нашия езикъ!

Презъ Симеоновия златенъ вѣкъ българската литература е достигнала своята слава. Причината е била езика. За него самиятъ царъ и придворнитъ му писатели полагали скромни грижи и по тоя начинъ разнесли просвѣта всрѣдъ нашитъ славянски братя, сѣрби и руси.

Нашиятъ езикъ спаси народа ни отъ погиване презъ турското робство. Той подържа духа ни бодръ и не остави да угасне надеждата за пълна независимостъ. Народъ, който нѣма свой езикъ не може да има култура и скоро загина.

Ето защо, азъ обичамъ моя роденъ езикъ, а ние българитъ, както обичаме отечеството, така сме длъжни да почитаме българския езикъ, да го пазимъ като зеницата на окото си и да благоприетствуваме за неговото развитие.

Никола Кожухаровъ, Варна

49. ПАКЪ ЕЛАТЕ, МИЛИ ПТИЧКИ!

Тракъ, тракъ, тракъ, шъркелъ шаренъ дълкокракъ, ти избѣга пакъ отъ тукъ въвъ далеченъ топълъ югъ.

Щърко-кърко пакъ ела съ твойта хубава сестричка черничката ластовичка: Пакъ, елате, всички, всички, мили пѣснопоини птички!

Зимата ще мине, пролѣтъ ще настѣпи, всѣко клонче ще налѣпи, слънцето ще греи, кой тогава ще ни пѣй? Горскитъ славей, но и него нѣма тукъ и той е на югъ.

Пакъ елате, всички, всички, мили пѣснопоини птчки!

Ленчето Георгиева, I отд.

50. ЕСЕНЪ

Тѣжна есенъ пакъ дойде и гората опустѣ. . .
Нѣма веселитъ птички, нѣма луди катерички нѣма ги дори децата. Вѣтръ птичкитъ прогони, ей, последенъ листъ се рони и оглеждатъ се въ рѣката голи клони на гората. . .
Пакъ сж сиви небесата увѣхнаха и цвѣтитъ, не се гонятъ пеперуи отъ цвѣтъ на цвѣтъ като луди. Само гарванитъ черни останаха на насъ вѣрни. Незаминаха за югъ ще зимува и тѣ тукъ. И мъглитъ пакъ се влачатъ облацитъ вѣчно плачатъ. . .
Нѣма ли да завади снѣгъ да прѣстне тѣзъ мъгли!

М. Казанджиева, II кл., София

51. ДО БАЧКОВСКИЯ МАНАСТИРЪ

По една ужасна стрѣмнина се спуснахме отъ Асеновата крепостъ долу на шосето. Потеглихме за Бачковския манастиръ.

Каква красота! Родопскитъ върхове се издигатъ въ небесата. Тѣ се мѣнятъ всѣка минута, а край шосето шуми и се пѣни бистрата рѣка Чая. Ние се оглеждаме на вси страни — и не можемъ да се нарадваме на хубавата българска природа.

Стигнахме село Бачково, което се е сгушило всрѣдъ гората въ една урва на дѣсния брѣгъ на рѣката.

Подминахме селото и при единъ завои предъ насъ се откри малка котловина. Срѣдъ нея на една тераса се бѣлна манастирътъ.

Това е вториятъ по голѣмина въ България, следъ Рилския.

Високи стени ограждаха двора, който е раздѣленъ на две. Въ северния,

по-голѣмъ дворъ, има две черкви, а въ южния — една. Околовръстъ сж наредени манастирски стаи съ широки чардаци отпредъ. Високи чинари хвърлятъ сѣнки срѣдъ двора. Нѣколко чешми шуртятъ и изливатъ студена и бистра като слъза вода.

Въ манастиря е тихо. Мѣркатъ се монаси, слуги и работници. Ние оглеждаме смирено всички жгли на тази старинна светиня. Минаваме отъ черква на черква, отъ сграда на сграда, развождани отъ лице, което добре познава истораята на манастиря, слушаеме неговитъ разкази и се унасяме въ миналото

Димитъръ Ивановъ, Пловдивъ

Пжтека готви нови изненади за своитъ любими пжтесковци. Очаквайте въ следущия брой страничка на българскитъ и чуждестранни пощенски марки.

Писма отъ пжтековцитъ

Драги г-да редактори,

Въ брой 7 на в. „Пжтека“ сте напечатали писмото ми до бай Станьо. Тѣй много се изненадахъ, че не вѣрвахъ на читѣ си. Азъ не знаехъ, че можете да печатите и нашитъ писма, иначе щѣхъ да бжда по-внимателенъ. Това малко ме смущава. А ето за менъ и втора радостъ: получавамъ и премията „Малкитъ благородници“. Много, много Ви благодаря! Ще си я подвържа и ще я имамъ между най-ценнитъ си книжки. Тя ще ми е скжпъ споменъ отъ обичната ни писателка Калина Малина.

Вчера имаме празникъ, водиха ни на молебенъ, манифестирахме и много се изморихме. Снощи се позанимахъ, следъ уроцитъ си, съ любимото вестниче „Пжтека“.

Жалая да взема участие въ голѣмия конкурсъ. Ще се опитамъ съ каквото мога, боя се само да не ми се смѣте. Изпращамъ Ви нѣколко мои рисунки. Съ тѣзи си рисунки азъ взехъ участие въ годишната изложба на прогимназията ни м. г.

Много сърдечни поздрави отъ

Ж. Г. Кюсевъ, Ямболъ.

Любезни редактори,

Получихъ 2-тѣ книжки — премии. Какъ много се радвамъ, че въ моята малка детска библиотека ще имамъ още 2 книжки и то много хубави и поучителни. Четохъ ги съ голѣмо увлѣчение. А книжката „Девойчето и месецитъ“ почти научихъ на изусъ, защото съмъ гледала да играятъ тая оперетка децата отъ II прогимназия въ Русе.

Много сърдечно благодаря Вамъ и на Калина Малина.

Моя поклонъ: Благовеста Попова

Уважаеми редактори,

Хареса ми се много Вашето вестниче и отъ скоро азъ съмъ Ваша абонатка. Радвамъ се, че и ние, малкитъ деца, ще можемъ да Ви даваме наши скромни още работи.

Милъ привѣтъ отъ брѣга на Черното море.

Л. Савелиева

Пжтековци, побързайте да се снабдите съ най-веселата брошурка „Чарли Чаплимъ въ Дивотино“ отъ Калина Малина съ седемъ духовити иллюстрации отъ художника Илия Бешковъ. Продава се брошурата по 2 лв. Намира се по всички будки.

Малки читатели,

Всички онѣзи отъ васъ, на които е опрѣделена премия нека съобщатъ точния си адресъ въ редакцията. Подарѣкътъ не имъ е изпратенъ, само защото не сж посочили адреса си.